

MARJA AARNIPURO

TUMMAN-
PUNAINEN
RUUSU

DOCENDO

TUMMANPUNAINEN RUUSU

MARJA AARNIPURO

**TUMMAN-
PUNAINEN
RUUSU**

Four Roses 2

DOCENDO

Ensimmäinen painos

© Marja Aarnipuro ja Docendo 2026

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Kannen suunnittelu: Laura Noponen

Taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-850-555-6

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@docendo.fi

Luku 1

Kirjoitin saarnaa seuraavan aamun jumalanpalvelukseen, kun psalmin 51 sanat viilsivät sydäntäni kuin tikari:

*Murtunut mieli on minun uhrini,
särkynyttä sydäntä et hylkää, Jumala.*

Huomenna olisi kahdestoista helluntain jälkeinen sunnuntai. Sen teemana oli oman elämän arviointi. Olin vajonnut aiheeseen kaulaani myöten, enkä tiennyt, miten kampeaisin itseni tästä suonsilmäkkeestä ylös.

Huomenna olisi myös toinen merkkipäivä, täyttäisin neljäkymmentäviisi. En kuitenkaan aikonut juhlia sitä. Tulisi nimittäin kuluneeksi kaksikymmentä vuotta päivästä, jolloin minun piti astella alttarille ja sanoa ”tahdon” miehelle, jota rakastin.

Viikkoa ennen häitä Markus katosi jäljettömiin. Sen jälkeen syntymäpäiväni ei ollut ollut juhla, vaan muistopäivä.

Sydämeni särkyi, kuten psalmissa sanottiin, ja siitä lähtien olin vain toivonut, ettei Jumalakin hylkäisi minua. Koska olin äärimmäisyyksien ihminen, pelkkä toive ei tietenkään riittänyt.

Minusta tuli pappi.

Murtunut mieli oli minunkin uhrini, mutta hoitoon en sentään joutunut. Siihen olin aivan liian vihainen.

Millainen mies katoaa viikkoa ennen häitä?

You've gotta be kidding me, manasin itsekseni, kun saarna ei edennyt. Kirkkovuosikalenterin mukaan huomenna olisi vuorossa evankeliumi fariseuksesta ja publikaanista. Tarina kahdesta miehestä, joista toinen ylensi itsensä ja väheksyi muita. Toinen taas oli nöyrä ja tunnusti syntinsä.

Sulhaseni oli ollut varsinainen fariseus, silmänpalvoja, joka esitti jokaisen äidin toivevävyä mutta osoittautui tosi-paikan tullen raukkikseksi. Mieheksi, joka ei uskaltanut sitoutua, vaan ylensi itsensä ja väheksyi minua. Mieheksi, joka hylkäsi minut alttarille ja pilasi elämäni. Joka ei rakastanut minua.

Osaisikohan tekoäly kirjoittaa saarnan, mietin epätoivon partaalla, kun puhelin soi ja keskeytti tuskailuni.

– Kirkkoherra Sofia Eklund, vastasin.

Linjalla kuului hetken vain hengitystä. Sitten käheä miehen ääni sanoi:

– Markus on elossa.

Painoin punaista luuria ja heitin puhelimen pöydälle kuin se olisi polttanut kämmentäni. Sydän takoi rinnassani niin kovaa, että tuntui kuin se tahtois murtaa tiensä ulos. Pappilan kirjasto tuntui tukahduttavalta, vaikka ikkuna oli raollaan ja ulkona pilvistä.

Nousin seisomaan, mutta polvet pettivät. Istuin uudelleen, tällä kertaa lattialle. Nojasin selkäni kakluuniin ja tuijotin pöydälle jäänyttä puhelinta. Pelkäsin sen heräävän taas henkiin ja toistavan kaiken uudestaan.

Ei. Ei nyt. Ei enää.

Tämä oli liian julmaa. Joku pelleili kustannuksellani. Kuka vihasi minua niin paljon, että halusi kääntää veistä sydämessäni kahdenkymmenen vuoden jälkeen?

Sillä eiväthän nuo sanat voineet olla totta. Markus ei voinut olla elossa. Hänet oli julistettu kuolleeksi jo kymmenen vuotta sitten.

Entä jos kuitenkin...

Fuck! tiuskaisin ääneen ja vilkaisin yläviistoon.

– Sori ruma sana, sanoin sille, joka kuulee kaiken.
– Hätätilanne.

Kattolistalla istui karpänen.

– Enkä puhunut sinulle, huomautin ja kampesin itseni ylös. Menin kylpyhuoneeseen, valelin kasvojani ja join kylmää vettä suoraan hanasta.

Saarna saisi odottaa. Minun oli pakko puhua jonkun kanssa. Tarvitsin ystäviäni, erityisesti yhtä heistä.

Luku 2

Kävelen kohti kaupunkimme keskiaikaista kivikirkkoa ja käyn läpi järjestelyitä, ehkä sadannen kerran. Kaiken pitäisi olla jo kunnossa viikon päästä pidettäviin häihin, mutta haluan olla ehdottoman varma, että asiat menevät suunnitelmien mukaan.

Olemme nähneet paljon vaivaa. Painetut kutsut ovat niin kauniit, että ne tekisi mieli kehystää. Kalligrafiaa taitava ystäväni kirjoitti nimet käsin, siroilla vedoilla, kuin merkiksi siitä, että jokainen vieras on meille erityinen.

Juhlapaikan koristelun suunnittelin ravintoloitsija Pietron kanssa. Hänen vanhassa puutalossa sijaitseva Villa Makunsa on kaupungin kaunein ravintola, ja siksi haluamme viettää häjäjuhlaamme juuri siellä.

Hääateria katetaan saliin, jonka seinät on maalattu valkoisiksi talon hillittyä tyylikkyyttä kunnioittaen. Valkoliinaisia pöytiä ympäröivät elegantit tuolit, joiden mustat selkä- ja käsinojat kehystävät istuinosaan merenvihreää samettia.

Näen jo meidät istumassa rinnakkain morsiuspöydässä, sata vierasta ympärillä, samppanjalaseja kilistellen ja suukoja vaihdellen.

Keskelle salia jätetään tanssitila. Suljen silmäni ja kuulen Akselin ja Elinan häävalssein.

Kenties kerran, vihille käydä saamme. Kenties kerran, olet rinnallain.

Tunnen Markuksen käden lämpimänä alaselälläni. Keinahtelemme valssin tahdissa pitsimekkoni helmojen hulmutessa.

Laulun viimeisiä säkeitä en halua ajatella.

Puutteen, murheen, yhteisen riemun jaamme. Kunnes pois häivymme unholaan.

Yhteisen riemun otamme ilomielin vastaan, mutta puutetta ja murhetta meille ei tule, olen varma siitä. Me vanhemme yhdessä, rakastamme ja elämme hyvää elämää.

Myöhemmin illalla baaritiski salin perällä vetää väkeä. Puheensorina huumaa, nauru raikuu ja maljoja nostetaan.

Villa Maun baarissa Pietron pettämätön italialainen tyyli-taju pääsee oikeuksiinsa. Tummanvihreän tapetin pronssin-hoitoiset lehtikuviot luovat tilaan dramaattista tunnelmaa. Kuivakukka- ja pampaheinäkimput baaritiskin yllä toistavat tapetin sävyjä. Kaikki on loppuun asti harkittua.

Musiikkia, hyvää ruokaa, ihania viinejä ja nelikerroksinen kakku, mutta ei morsiamen ryöstöä, ei missään nimessä. Se on hääleikeistä vaivaannuttavin. En myöskään halua, että Markus riisuu hampaillaan sukkanauhaa helmojeni alta kaikkien edessä.

Plaseeraus on viimeisen päälle mietitty ja valmis. Riitapukarit on sijoitettu kauaksi toisistaan ja pöytäkortit on kirjoitettu samalla kauniilla käsialalla kuin kutsutkin.

Lähtiessään vieraat saavat mukaansa pienen koristeellisen rasian, jossa on viisi sokeripäällysteistä mantelia,

confettia. Ne symboloivat viittä tärkeää asiaa, joita toivomme liitollemme: rakkautta, terveyttä, vaurautta, hedelmällisyyttä ja pitkää ikää. Tämä italialainen hääperinne tuo juhlaan kauniin muistutuksen Markuksen isänpuoleisista sukujuurista.

Hääpäiväksi olemme valinneet sunnuntain, koska se tuo onnea. Kaikki on selvää, yhtä yksityiskohtaa lukuun ottamatta. En ole varma, tuleeko Markus laulamaan serenadin ikkunani alle häitä edeltävänä iltana niin kuin on uhannut, vai oliko se pelkkää leikkiä.

Häihin on viikko. Tänään harjoittelemme vihkimisen kulkua, siksi olen matkalla kirkkoon. Isäni odottaa meitä siellä.

Hän on pappi ja hänet on veistetty aivan eri puusta kuin minut. Isä on uskossaan vanhoillinen ja ankara, kun minulle se merkitsee rakkautta ja armoa. Teininä kapinoin häntä ja hänen jyrkkää asennettaan vastaan rajusti ja lähdin kirkosta heti, kun ikäni puolesta saatoin.

Sitten rakastuin Markukseen, aloimme seurustella ja hän kosi. Sulhaseni halusi ehdottomasti kirkkohäät, joten minun ei auttanut kuin niellä ylpeyteni ja liittyä takaisin kirkon jäseneksi. Samalla huomasin, että olin kaivannut yhteyttä seurakuntaan. Olin ollut hengellisesti tuuliajolla, vaikka en ollut sitä ymmärtänyt.

Markuksen vuoksi tein myös jonkinlaisen sovinnon isäni kanssa. Italialaisille perhe on pyhä, ja vanhempien ihmisten kunnioittaminen on sulhasellenikin tärkeä arvo. Aikuistuminen oli hionut kulmiani ja antanut minulle lisää ymmärrystä. Niinpä loin uudelleen yhteyden isääni ja kutsuin hänet vihkimään meidät.

Astelen pihan poikki ja katsahdan ylös kellotorniin, joka vartioi kirkkoa sen kupeessa. Alaosa on samaa vaaleanruskeaa kiveä kuin kirkon seinät, mutta yläosa hehkuu valkoisena. Musta suippo katto kohoaa korkeuksiin ja päättyy ristiin, joka piirtyy sinistä taivasta vasten kuin kirkkoväkeä siunaten.

Avaan raskaan oven ja astun käytävälle, joka johtaa alttarille. Viikon kuluttua astelisin tässä kohti yhteistä elämäni Markuksen kanssa ylläni kermanvalkoinen silkkimekko, jonka syvään uurrettu selkäaukko paljastaa vanhoillisen isäni mielestä varmasti aivan liikaa. Isot kynttiläkruunut yläpuolellani valaisevat kulkuani. Jalkojeni alla kopisee kivinen lattia, jonka suojassa monet paikkakunnan vanhat nukkuvat ikiunta.

Isä nyökkää alttarilta. Hänen takanaan kapeassa freskossa opetuslapset aterioivat Jeesuksen kanssa viimeistä kertaa ennen ristiinnaulitsemista. Sen yläpuolella alttari-
taulussa on kuvattuna ylösnousemus.

Halauksesta ei ole puhuttakaan. Välimme ovat edelleen etäiset, emmekä näe usein, sillä isä muutti Espanjaan minun aikuistuttuani.

Äitini kuoli, kun olin murrosikäinen, pahimmassa kapinavaiheessa. Tunsin itseni hylätyksi, eikä isä osannut minua lohduttaa. Hän oli shokissa ja hoki vain, että meidän täytyi olla vahvoja, jotta selviämme kaikesta. Äidin kuoleman myötä elämästäni katosi turva ja syvälle minuun juurtui pelko, että kaikki voi romahtaa hetkessä, ilman varoitusta.

Isäni vuoksi olen allerginen määräysvallalle ja minun on vaikea sietää auktoriteetteja, jotka muistuttavat hänestä.

En kuitenkaan osannut vihata häntä kunnolla. Murrosiässä sisälleni patoutunut viha purkautui ulos kapinana, mutta kirkosta eroaminen ei ollut pelkkää nuoruuden uhmaa, vaan myös yritys irrottautua isän vallasta. Se oli selviytymisstrategia.

Vilkaisen kuusikulmaista saarnastuolia, joka on kaunis kuin koristeellinen veistos. Puhujakorokkeen ja portaiden valkoiset seinät on viimeistely kultaisin juovin, joista valo heijastuu pehmeästi kirkkosaliin. Mietin, millaisen vihkipuheen isä meille pitää. Arvokkaan varmasti, mutta tuskin kovin lämmintä.

– Ainakin toinen teistä on ajoissa, isä sanoo tutulla, vähätteleväällä äänellä.

– Eiköhän Markus pian tule, sanon. – Kerro vaikka sillä välin, millaista Aurinkorannikolla on.

– Sielläkin on paljon harhautuneita sieluja pelastettavaksi, isä vastaa lyhyesti.

Hän ei riisunut lipereitä, vaikka muutti etelään. Hän hoi-taa vihkimisiä ja hautaan siunaamisia siinä missä ennenkin ja nauttii arvostuksesta, jonka papinkaapu ja kaulus tuovat. Ilman niitä hän olisi vain äreä ukko muiden joukossa, eikä hän kestäisi sitä.

Vilkaisen kelloa. Markus on kymmenen minuuttia myöhässä. Se ei ole mitenkään tavatonta. Puoliksi italialaisena hän on perinyt isänsä suurpiirteisyyden. Ajanhallinta ei ole heidän vahvuutensa, mikä on välillä ärsyttävää.

Lähetän tekstiviestin, jossa on vain kysymysmerkki.

Vastausta ei kuulu. Ehkä Markus on laittanut puhelimensa äänettömälle, jotta se ei soisi kirkossa. Hän tietää, millainen isä on.

Isä katsoo minua kysyvästi.

– Odotetaan hetki. Kyllä hän tulee, sanon.

Kulua vartti. Kulua puoli tuntia. Neljäkymmenen minuutin kohdalla isä sanoo:

– Ei taida sulhanen tulla. Toivottavasti hän sentään saapuu vihkipäivänä alttarille.

Toive osoittautuu turhaksi. Markus ei vastaa kysymysmerkkiini eikä mihinkään muuhunkaan viestiin. Hänen asunnossaan näyttää siltä kuin hän olisi vain piipahtanut ulos. Markus on haihtunut ilmaan. Poliisikaan ei löydä häntä.

Kymmenen vuoden kuluttua hänen vanhempansa hakevat kuolleeksi julistamista.

Luku 3

Vedin nahkahousut jalkaan, puin rotsin päälleni ja asettelin pottamallisen kypärän punaisten kiharoitteni ja pääni suojaksi. Vanha Triumph-moottoripyörä käynnistyi yhdellä buutsin polkaisulla.

Rakastin klassikkopyörääni. Osallistuin sen kanssa toisinaan vintage-ajoihin, joissa me samanmieliset kokoonnuimme kehumaan omia ja toistemme ajokkeja. Parasta harrastuksessa oli kuitenkin ajamisen tuoma vapauden tunne. Kun istuin vanhan brittiratsuni selkään ja annoin maiseman vaihtua tuulen hulmuttaessa tukkaani, en voinut stressata mistään.

Tällä kertaa en kuitenkaan karauttanut kohti taivaanrantaa, vaan parin kilometrin päähän toimittajaystäväni Lauran talolle. Hän oli vastikään muuttanut takaisin lapsuudenkotiinsa, keltaiseen rintamamiestaloon, joka olisi muuten jäänyt tyhjilleen isän kuoltua ja äidin jouduttua muistisairauden vuoksi hoivakotiin.

Laura istui uuden kotinsa puutarhakeinussa ja nosti katseensa kuultuaan pyöräni röpötyksen. Hän ei selvästikään tunnistanut minua ennen kuin riisuin kypärän, ei ollut aiemmin nähnyt minua moottoripyörän selässä.

Laura kuului neljän naisen tiiviiseen ystäväporukaamme, Four Rosesiin. Ryhmän nimi tuli bourbonviskistä, jota siemailimme viikoittaisissa kokoontumisissamme, toisinaan enemmän, toisinaan vähemmän.

Ruusuteema oli matkan varrella laajentunut ja lähtenyt hieman lapasesta, sillä jokatorstaiset tapaamiset järjestettiin Rose Room -ravintolassa, ja kaiken kukkuraksi ryhmämme sairaanhoitajajäsen Petra oli saanut päähänsä, että meille jokaiselle piti löytää nimikkoruusu.

Lauran ruusuksi oli valikoitunut *Rhapsody in Blue*, koska Petran mielestä suurkaupungin syke yhdistyi hänessä tietynlaiseen surumielisyyteen. Olimme tuoneet Lauralle tupaantuliaislahjaksi kolme siniliiloista kukista nimensä saanutta ruusupensasta ja istuttaneet ne neljissä naisin hänen puutarhaansa aurinkoiselle paikalle lähelle vanhaa vastakkain istuttavaa keinua.

Laura puolestaan oli nimennyt Petran ruusuksi *Penny Lanen*. Beatlesin laulussa puhuttiin nädistä sairaanhoitajasta, ja se sopi Petraan täydellisesti. Kappaleessa mainittiin myös liikenneympyrä, samanlainen, jollaiseen Lauran muistisairas äiti oli taannoin eksynyt. Löytymisen jälkeen äiti vietiin sairaalaan, missä Petra otti hänet hellään huomaansa.

Maltoin tuskin odottaa, millaisen biisi-kukkayhdistelmän itse saisin joskus osakseni. Myös Ilona oli vielä vailla nimikkoruusua.

– Pakko päästä puhumaan jonkun kanssa, sanoin Lauralle kavuttuani alas moottoripyörän päältä.

Olin valinnut Lauran uskoutumiseni kohteeksi, koska hän totisesti tiesi, miltä elämän yllätyskäännteet tuntuivat. Vasta vähän aikaa sitten hänen maailmansa oli kääntynyt

ylösalaisin, kun hänen nuorena pois antamansa lapsen adoptioisaisä oli ottanut yhteyttä ja kertonut, että poika tarvitsi häntä. Siitä oli käynnistynyt tapahtumaketju, jonka edetessä Laura oli tutustunut lapseensa. Tai aikuinen mieshän Eetu jo oli.

Erityisen dramaattiseksi Lauran tarinan teki se, että Eetu oli syntynyt raiskauksen seurauksena. Ei varmasti ollut helppoa käsitellä sellaista asiaa oman lapsen kanssa. Eetu oli ollut suloisen tietämätön taustastaan koko lapsuutensa ja nuoruutensa ajan, ja siksi tieto oli tullut hänelle kovana järkytyksenä. Vielä kamalammaksi tilanteen oli tehnyt se, että raiskaaja eli lapsen biologinen isä oli kuollut murhan uhrina.

Laura oli kuitenkin selvinnyt tuosta kaikesta tavalla, jota en voinut olla ihailematta. Hän ei katkeroitunut tai sulkeutunut, vaan käänsi menneisyytensä voimanlähteeksi. Hän puhui meille väsymättä tunteistaan ja selvitti kärsivällisesti asian kerrallaan aikuisen poikansa kanssa.

Laura oli löytänyt rauhan ja tehnyt jonkinlaisen sovinnon itsensä kanssa. Siinä missä minä pyörin menneisyyteni raunioissa, Laura oli jo rakentanut elämälleen uuden vakaamman perustan. Hänen tyynessään tavassaan suhtautua tosiasioihin oli jotakin, mitä olisin halunnut oppia. Siksi olin nyt täällä.

– Mennäänkö keinuun istumaan? Laura kysyi. – Ja kelpaisiko jäätee? Sinulla täytyy olla jumalattoman kuuma tuon nahkahaarniskan alla.

Hymähdin Lauran ilmaukselle. Hänen suustaan pääsi usein vahingossa epäkirkkollisia sanontoja minun läsnä ollessani. Minua nuo lapsukset eivät häirinneet, mutta hän itse meni hämilleen joka kerta.

– Kiitos, sanoin ja aloin riisua nahkarotsiani. – Kieltämättä tämän sisällä hiki virtaa.

Lauran mentyä sisälle katselin ympärilleni ja hymähdin muistaessani, miten hän oli kauhistellut työmäärää, jota puutarha vaatisi. Nyt elokuun puolivälissä kaikki kukoisti: Lauran äidin hellyydellä vaalimat leopardinkukat, pieni perunamaa ja suorat sipulirivistöt. Myös herukkapensaiden marjat olivat kypsiä. Laura oli selvästi alkanut nauttia piha-töistä.

Laura palasi luokseni mukanaan kannullinen jääteetä ja kaksi lasia. Otin siemauksen kylmää juomaa ja jäin tuijottamaan kaukaisuuteen jäykkä hymy huulillani, lasia tiukasti puristaen.

– Mikä sinua painaa? Laura kysyi, kun pysyin hiljaa.

Katsoin häntä ja mietin vielä kerran, voisinko uskoutua hänelle. Muistelin kaikkea, mitä hän oli käynyt läpi. Jos Laura oli pystynyt selviytymään niin vakavista asioista, ehkä hän pystyisi auttamaan minua.

– Joskus menneisyyden haamut eivät suostu pysymään poissa, kuten tiedät, aloitin. – Olet varmaan kuullut, että kävin nuoruudessani läpi aikamoisen tragedian?

En ollut itse koskaan kertonut Markuksen katoamisesta Lauralle, mutta aavistin, että hänen pitkäaikaisin ystävänsä Ilona oli varmasti maininnut siitä esitellessään meitä muita hänelle.

– Minut jätettiin alttarille, sanoin. – Sulhaseni katosi, eikä häntä koskaan löydetty.

– Niin Ilona kertoi, Laura sanoi. – Olen sanomattoman pahoillani.

– Aika parantaa, totesin rauhallisesti.

– Haluatko puhua siitä? Laura kysyi.

Nyökkäsin hiljaa.

– Hylkääminen jätti minuun syvät haavat, aivan kuten raiskauskokemus ja lapsesta luopuminen jättivät sinuun. Siksi ajattelin, että voisin purkaa sydäntäni juuri sinulle. Saatat ymmärtää tilannettani paremmin kuin Ilona ja Petra.

– Ehkäpä, Laura myönsi varovasti.

– Ilona kuitenkin kääntäisi kaiken siihen taikauskoiseen mambojamboonsa ja alkaisi tutkailla tähtikarttojaan, niin lämmin ja myötäelävä kuin hän onkin, jatkoin. – Ja Petra taas on niin tarmokas ja käytännöllinen, että hän alkaisi heti järjestellä asioitani.

Kuvailuni oli niin osuva, että Lauralta pääsi tirskahdus.

– Anteeksi, hän sanoi ja vei käden suulleen.

– Ei se mitään.

– Saitko ikinä selville, mihin sulhasesi katosi? Laura kysyi. – Ja miksi hän häipyi?

Pudistin päätäni.

– Kumpaankin kysymykseen vastaus on ei, sanoin. – Ja epä tietoisuus siinä olikin pahinta. Jos olisin tiennyt varmasti, että Markus on joutunut onnettomuuteen tai kuollut, olisin shokista selvittyäni voinut tehdä surutyön loppuun ja jatkaa elämää. Mutta nyt kaikki jäi auki. Ei ollut minkäänlaista kunnollista päättepistettä.

– Etkö tosiaan saanut tietää yhtään mitään? Laura kysyi.

– En. Kymmenen vuotta katoamisen jälkeen hänet julistettiin kuolleeksi, mutta ruumista ei koskaan löytynyt, eikä mitään muutakaan. Hän haihtui kuin usva aamuaurinkoon.

– Outoa ja kammottavaa, Laura sanoi.

– Niinpä.

– Miten sinä selvisit siitä sekoamatta? Laura kysyi.

– Aluksi olin hirveän vihainen ja pettynyt, sanoin. – Itsetuntoni romahti ja minua hävetti. Minuthan olin hylätty. Sitten tunsin pitkän aikaa syvää surua ja yksinäisyyttä. Lopulta ymmärsin hakea lohtua kirkosta ja sain tukea seurakuntalaisilta. Tavallaan Markuksen katoaminen siis johdatti minut papin työhön ja auttoi löytämään elämäntehtävän: kärsivien auttamisen, kuuntelemisen ja tuen antamisen.

– Mutta naimisiin et ole mennyt, Laura totesi. – Et koskaan perustanut perhettä.

– Kirkosta tuli minun kotini ja seurakunnasta löysin perheeni, vastasin ja jatkoin pienen tauon jälkeen: – Olisin hyvinkin voinut mennä naimisiin ja hankkia lapsia, mutta en vain ole tavannut ketään Markuksen veroista. Olin niin päättömän rakastunut häneen, että kukaan toinen ei ole tunnut juuri miltään.

Laura näytti mietteliäältä. Hänen katseensa harhaili jossain kaukana ja otsa oli hienoisesti kurtussa.

– Nuo ovat kuitenkin aika vanhoja asioita, hän huomautti. – Onko nyt tapahtunut jotain uutta?

Puhalsin ilmaa ulos. Minun pitäisi kertoa Lauralle puhe-
lusta, mutta epäröin edelleen. Saamani soitto tuntui niin epätodelliselta. Ellei siitä olisi jäänyt jälkeä puhelimeeni, olisin kuvitellut nähneeni unta.

– Siinäpä se, sanoin epävarmasti. – En enää tiedä, mihin uskoa.

Laura katsoi minua ihmetellen.

– Miten niin? hän kysyi.

Kohautin harteitani ja päätin kertoa. Siksihän olin tänne tullut.

– Sain tosi omituisen puhelun, sanoin.

– Millä lailla omituisen? Laura kysyi.

Henkäisin syvään.

– Joku tuntematon mies soitti ja väitti, että Markus on elossa.

Laura tuijotti minua suu raollaan. Kesti hetken ennen kuin hänen aivonsa rekisteröivät sen, mitä hän oli juuri kuullut.

– Elossa? hän sai lopulta sanottua ääni käheänä. – Mutta eihän se voi olla mahdollista. Vai voiko?

Purin huultani. Laura kysyi täsmälleen samoja kysymyksiä, joita olin itse kelannut mielessäni kerta toisensa jälkeen.

– En minäkään siihen usko, sanoin. – Markuksen katoamisesta on jo niin kauan. Mistä hän nyt yhtäkkiä ilmaantuisi?

Vaikenin hetkeksi. Soittaja oli kaikesta huolimatta onnistunut istuttamaan minuun epäilyksen siemenen.

– Mitä jos Markus ei olekaan kuollut? kysyin hiljaa.

Sinisten ruusujen tuoksu leijui puutarhassa äkkiä niin voimakkaana, että tunsin tukehtuvani. En kyennyt ahdistukseltani enää jatkamaan. Nousin ja ojensin jääteelasini Lauralle.

– Ehkä minun on parasta unohtaa koko juttu. Soittaja oli varmasti vain joku sekopää, joka haluaa tehdä minulle kiusaa. Ei olisi pitänyt tulla häiritsemään sinua tällä tavalla.

Vedin nahkatakini päälleni ja lähdin kohti moottori-pyörääni. Laura tavoitti minut sen luona.

– Eikö tästä pitäisi kertoa poliisille? hän kysyi.

Katsoin häntä surullinen hymy huulillani.

– Eihän minulla ole heille mitään todellista kerrottavaa, sanoin. Vedin kypärän päähäni, nousin satulaan ja kaasutin tieheni.

HURMAAVA YKSITYISETSIVÄ JA NAISNELIKKO

SELVITTÄVÄT PIKKUKAUPUNKIA

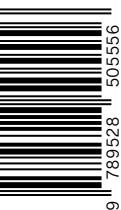
KUOHUTTAVAA MURHAA.

Sofia Eklundin elämää on vuosien ajan varjostanut kihlatun mystinen katoaminen vain viikkoa ennen heidän häitään. Kun Sofia saa vihiä, että hänen kuolleeksi julistettu sulhasensa saattaakin olla elossa, hän alkaa selvittää tapausta ystäviensä Lauran, Ilonan ja Petran kanssa.

Voisiko kihlatun katoaminen liittyä hämäräperäisiin liiketoimiin? Tilannetta mutkistaa yksityisetsivä, joka herättää Sofiassa uinuneet tunteet. Kun kaupungissa tapahtuu murha, Sofia ystävineen ajautuu osaksi vaarallista rikosvyyhteä. Kuka on valmis tappamaan pitääkseen salaisuudet piilossa?

Tummanpunainen ruusu on Four Roses -sarjan toinen, itsenäinen osa ja pappi Sofian tarina, joka käsittelee menneisyyttä ja anteeksiantoa. Lukijat hurmannut sarja-avaus *Sininen ruusu* kertoo toimittaja Lauran tarinan.

ISBN 978-952-850-555-6 • 84.2 • DOCENDO.FI

DOCENDO